

РЕШЕНИЕ

№ 2082

гр. София, 29.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, I КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 01.03.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Добромир Андреев

ЧЛЕНОВЕ: Наташа Николова

Теодора Милева

при участието на секретаря Галя Илиева и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **1139** по описа за **2024** година докладвано от съдия Наташа Николова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на Глава дванадесета, чл. 208 – 228 от Административно процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл.72, ал.1 от Закон за министерството на вътрешните работи (ЗМВР).

Образувано е по касационна жалба на П. К. Д., чрез адв. Д. Р., срещу Решение от 23.10.2023 г., постановено по НАХД № 8393 по описа за 2023 година на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение (НО), 132-ри състав, с което е оставена без уважение жалбата му против Заповед за задържане с рег. № 4332зз224/29.05.2023 г., издадена от младши автоконтрольор при Отдел Пътна полиция (ОПП) в Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР) на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 от Закона за Министерство на вътрешните работи (ЗМВР), за срок до 24ч.

Решението на СРС се обжалва с доводи за незаконосъобразност, за наличие на касационни основания за отмяна. Излагат се съображения, че СРС е направил неправилен извод, че са били изпълнени законовите изисквания за издаването на заповедта за задържане. Извеждат се изводи за липса на правни и фактически основания за издаване на заповедта, категорично представляващи нарушения на закона, водещи до нарушаване на правото на защита на лицето, като не е могло да узнае основанието за задържането. На следващо място се твърди противоречие на заповедта с целта на закона. Иска се от съда отмяна на съдебното решение и постановяване на ново, с което отмени атакуваната заповед. Претендира се

присъждане на разноски.

В съдебното заседание касаторът П. К. Д., редовно призован, не се явява, представлява се от процесуалния си представител адв. Д. Р., който поддържа жалбата и претендира присъждане на разноски.

Ответникът – полицейски орган-младши автоконтрольор при Отдел Пътна полиция (ОПП) в Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), редовно призован, не се явява и не изпраща представител.

Представителят на Софийска градска прокуратура, прокурор К., изразява становище за основателност на касационната жалба.

Административен съд София – град, I касационен състав, след като се запозна с обжалваното решение и обсъди, както наведените с касационната жалба основания, така и тези по чл. 218, ал. 2 АПК, намира следното от фактическа и правна страна:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ ЗАНН, от надлежна страна, която има правен интерес от оспорването и срещу акт, подлежащ на касационен контрол, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество е неоснователна.

В решението си СРС, въз основа на събраните по делото доказателства, е възприел следната фактическа обстановка:

Спрямо жалбоподателя е била издадена Заповед за задържане № 4332зз224/29.05.2023 г. с правно основание чл. 72, ал. 1, т. 1 ЗМВР. Жалбоподателят бил запознат с правата си, видно от приложената заповед, по чл. 72, ал. 3, ал. 4, 5 и ал. 6 и чл. 73 ЗМВР, като горното се установява и от приложено и прието заверено копие на декларация, представляваща Приложение № 1 към чл. 15, ал. 1 от Инструкция № 8121з78/24.01.2015 г. за реда за осъществяване на задържане, оборудване на помещенията за настаняване на задържани лица и реда в тях в МВР.

Съдът е обсъдил всички събрани доказателства, като е достигнал до обосноваван извод, че е налице съответствие между посоченото фактическо и правно основание за издаването на заповедта, които в достатъчна степен изясняват обстоятелството, мотивирало младшия автоконтрольор да приложи мярката, като са били налице основания, които да обосноват подозрение за съпричастност на задържаното лице към престъплението, за което е образувано досъдебно производство № 230зmk-1006/29.05.2023 г. по описа на 06 РУ-СДВР. За да отхвърли жалбата срещу процесната заповед СРС е приел, че същата е издадена от компетентен орган в кръга на предоставените му правомощия по чл. 72 от ЗМВР, в условията на оперативна самостоятелност, с каквото полицейските органи разполагат, съгласно чл. 72, ал. 1 ЗМВР. Стигнал е до извод, че е спазена предвидената от закона форма по чл. 74, ал. 1 от ЗМВР. Счел е, че от приложените по делото доказателства се установява по безспорен начин, че към момента на задържането на жалбоподателя са били налице данни за извършено от него престъпление, изразяващо се в управление на моторно превозно средство след употреба на алкохол над 1,2 промила, което полицейският орган е възприел като престъпление по чл. 343б от НК. Изложил е мотиви, че е налице съответствие между фактическото и правно основание за издаването на заповедта. СРС е приел, че задържането под стража на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 ЗМВР представлява принудителна административна мярка, която има за цел чрез задържането да се предотврати възможността лицето да извърши престъпление, да продължи да извършва престъпление или да се укрие, като е посочил, че е достатъчно наличието на данни, обосноваващи извод, че има вероятност лицето да е извършител

на престъпление, което дава право на административния орган при условията на оперативна самостоятелност да наложи мярката. Изложил е още в мотивите си, че в конкретната Заповед за задържане информацията за престъпното деяние на задържаното лице е ясна, достатъчна по обем и разбираема - "управление на МПС след употреба на алкохол над 1,2 промила".

Решението е правилно.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства.

Не са налице сочените от касатора отменителни основания. Съдебният акт е постановен в съответствие с материалноправните изисквания на приложимата нормативна уредба, а формираните правни изводи са обосновани и законосъобразни. Правилни са изводите на съда, че заповедта е издадена от компетентен орган - полицейски орган по чл. 57 ЗМВР, съдържа задължителните реквизити по чл. 74 ЗМВР и че при издаването ѝ не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и материалния закон.

От анализа на събрания доказателствен материал по делото правилно районният съд е приел, че са налице фактическите обстоятелства, съответстващи на приложимия материален закон - чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР, а именно - наличие на данни за съпричастност на касатора към извършено престъпление. Следва да се посочи, че фактическите основания, мотивиращи една заповед за задържане, следва да свързват задържаното лице с наличието на данни за предполагаемото му участие в престъпление, а не с категоричното му уличаване в извършването на такова. Целта на мярката по чл. 72, ал. 1, т. 1 ЗМВР не е да се наложи наказание за установено по категоричен начин престъпление, а да се попречи на уличения в извършването му или да се укрие, или да извърши друго престъпление, или да осуети наказателно преследване. За прилагането на тази принудителна административна мярка законодателят не е предвидил необходимост да са събрани доказателства, установяващи по категоричен начин вината на лицето, извършило престъпление по смисъла на НК. Правилни са изводите на съда, че заповедта съдържа задължителните реквизити по чл. 74, ал. 2 ЗМВР и че е издадена в съответствие с материалноправните разпоредби, без да са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила.

В случая задържането е извършено именно поради наличието на предположение за извършено от страна на П. Д. престъпление - по чл. 343б, ал. 1 от НК, за което е образувано и досъдебно производство № 230зmk-1006/29.05.2023 г. по описа на 06 РУ-СДВР. Действително, заповедта за задържане е лаконично мотивирана единствено чрез посочване на нормата на чл. 343б НК и допълване „управление на МПС след употреба на алкохол над 1,2 промила“. Неоснователно се явява обаче наведеното с касационната жалба твърдение за съществено процесуално нарушение, като не са ограничени процесуалните права на адресата на заповедта. Същата е и четлива, достатъчно ясна за да може лицето да се запознае с причините за задържането и да се защити.

Според решение по дело С-608/21, прието от Съда на ЕС, постановено по преюдициално запитване, отправено от Софийски районен съд, дали правото на Съюза допуска основанията за задържане на заподозряно или обвинено в извършването на престъпление лице, да се съдържат в документи, различни от акта за задържане, които се съобщават на това лице само при евентуално оспорване на задържането пред съд, тълкувайки Директивата относно правото на информация в

наказателното производство, Съдът счита, че заподозрени и обвиняеми трябва да разполагат с информация за основанията за задържането си още при самото задържане или непосредствено след това. Съгласно Директивата заподозрените или обвиняемите лица следва да бъдат уведомени за престъплението, в извършването на което са заподозрени или обвинени. Тази информация следва да им се предостави „незабавно“, но не по-късно от техния първи разпит в наказателното производство от полицията или от друг компетентен орган. На задържаното лице П. Д. са предоставени документи, саморъчно подписани от него, в които се съдържат данни, които му позволяват да разбере основанията за неговото задържане. Тези документи, различни от акта на задържане, които съдържат необходимата информация относно основанията за задържане са му съобщени още при самото задържане. Това е гарантирало на задържаното лице възможността да подготви защитата си във връзка с престъпното деяние и по никакъв начин не е нарушило правата на задържания.

С оглед на изложеното, настоящият състав на Административен съд София – град намира, че обжалваното решение съответства на материалния закон, не е допуснато съществено нарушение на съдопроизводствените правила и е обосновано, поради което не са налице посочените касационни основания за неговата отмяна. При направената служебна проверка по реда на чл. 218, ал.2 АПК настоящата инстанция констатира, че същото е валидно и допустимо, поради което следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора на касатора не се дължи присъждане на претендираните разноски.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал.2 АПК Административен съд София-град, I-ви касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 23.10.2023 г., постановено по НАХД № 8393 по описа за 2023 година на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение (НО), 132-ри състав.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.